

Impressie van de wijkavonden

Terugkijkend op de wijkavonden en groothuisbezoeken van de afgelopen weken zijn we beslist niet ontevreden. De opkomst was redelijk en de deelname aan de gesprekken was vrijwel altijd breed en levendig.

De vragen die we u voorlegden waren al aangescherpt na een eerste ronde met ambtsdragers en gespreksleiders.

1. Met enige trots werden alle terreinen opgesomd waarop we al brede samenwerking kennen.
2. Ook bleek men veel in de ander te waarderen, zoals de oudere en bredere hervormde traditie, het grote leger vrijwilligers aan gereformeerde zijde, de Dorpskerk als monument waar al zoveel eeuwen het Woord tot klinken wordt gebracht, het actieve pastoraat bij de gereformeerden. Maar er waren ook bedenkingen: gereformeerden kunnen zo doenerig zijn, hervormden zo afwachtend. Hervormden leven met de kerkorde, gereformeerden zetten hem liefst naar hun hand. Als het gaat om wat bewaard moet blijven als we fuseren komt de aap uit de mouw: het eigen kerkgebouw mag vanzelfsprekend niet dicht. En over onze eigen sfeer en gebruiken mag de ander niet te veel te zeggen krijgen.
3. en 4.
Iedereen is voor één Protestantse Gemeente Barendrecht en graag niet te lang meer wachten. Het lijkt alsof u zich geneert dat het er nog niet van gekomen is. Er is ook wel besef van de bijzondere situatie hier ter plaatse die allerlei hindernissen opwerpt: het liturgisch profiel waar de Dorpskerk al voor gekozen heeft voordat ds. Van Wijk beroepen werd. De Bethelkathedraal waarvan niemand de vraag aandurft of die op termijn bestaansrecht heeft, de 'Gymzaal' aan de Gebroken Meeldijk waar wel veel meer kerkgangers blijven koffiedrinken na de dienst. Als SamenopWeg alleen maar leidt tot schaalvergroting en bureaucratie- dan ga je er allemaal op achteruit. Zou er een vorm gevonden kunnen worden waarbij de delen beter uit de verf komen, wellicht met iets meer eigen profiel en dat zoiets het geheel niet verzwakt maar zou kunnen versterken? Zou je niet veel meer moeten nadenken over hoe je kerk wilt zijn, wat je als doel voor ogen hebt. Paradoxaal genoeg lijkt het SoW-proces daarop ook een rem: allerlei vragen zijn opgeschort. Daarom moet er nu snel goede duidelijkheid komen.
5. Dan de brede hervormde (en bij gereformeerden groeiende) randkerkelijkheid. Alleen als iemand dat nadrukkelijk wil, wordt hij uitgeschreven. Maar wij knippen liever niet het laatste lijntje door. Daar zit een visie op de kerk achter die door de hervormden nadrukkelijker gekozen wordt: kerk is meer dan een groep gelijkgezinden, wij maken ten diepste niet uit wie deel is van het lichaam van Christus en op welke wijze. Kerkbalans is de verkeerde aanleiding om hierover te praten. Maar er moet wel over gepraat worden, fundamenteel.
6. Hoe zou het er hier kunnen uitzien? Vier gelijke taartpunten die elkaars kloon lijken? Of zelfstandiger wijken met meer eigen kleur? Ja, maar veelkleurigheid binnen een wijk is ook wat waard, dan vul je elkaar directer aan als je elkaar weet te waarderen. Trouwens: zijn veelkleurigheid en eenheid wel tegengesteld? Juist de spanning kan verrijkend werken! Dus daar ligt nog een heerlijk dilemma. Deze laatste vraag was al een voorproefje naar de discussie van volgend jaar over de verschillende modellen. In onze werkgroep hebben we die al op een rijtje gezet en inmiddels naar de wijkraden gestuurd. We ontdekten dat als we onszelf ter discussie durven stellen, de anderen zich makkelijker bloot durven geven. Paulus zegt dat de liefde niet zichzelf zoekt; ja, dan ben je de angst voorbij. Lukt ons dat ook als het over identiteit, sfeer, plekje, geld en kaartenbakken gaat?